Beste raads- en bestuursleden.

1e. In bijlage 1 van deze email geef ik een samenvattend overzicht over het falend economisch beleid dat vraagtekens zet bij de euforische berichtgeving dat er in Grave sprake zou zijn van een stevige en robuuste financiële situatie. Vragen waarop eenvoudige antwoorden zijn te geven.

2e. In het algemeen gesteld kan iedere waarheid over ieder politiek onderwerp, uitgaande van de niet gegarandeerde betrouwbaarheid van politici en het politiek bestuur, twijfelachtig zijn. De waarheid is in tegenstelling tot de werkelijkheid multi-interpretabel en afhankelijk vanuit welk (politiek) perspectief naar de werkelijkheid gekeken wordt. Dat is ook de reden dat ik mijn conclusies als het gaat om begrotingen en jaarrekeningen baseer op officieel verstrekte cijfers en niet op het niet te lezen en vaak misleidende jargon van de samenstellers van die officiële financiële verantwoordingsdocumenten. Kloppen de gepresenteerde cijfers dan kunnen we uit die cijfers de financiële waarheid destilleren. Kloppen de cijfers niet dan is er sprake van misleidende informatie over de gemeentelijke financiën en moeten provincie en onze (dualistische?) raad in hun toezichthoudende taak aan de bel trekken. Naar mijn bescheiden mening, als boekhoudkundige leek, lijkt uit de cijferreeksen die ik uit de verkorte balansen van jaarrekeningen vanaf 2010 t/m 2021 en begrotingen heb samengevat (bijlagen 2 en 3) dat we wat betreft de gemeentelijke financiën grote vraagtekens kunnen zetten.

3e. Bijlagen 4, 5 en 6 zijn bijgevoegd om aan te tonen dat structureel in de jaarrekeningen en begrotingen de wettelijke bepalingen (wet FIDO) t.o.v. de kortlopende leningen, de kasgeldlimiet en het schatkistbankieren in Grave aan de bestuurlijke laars zijn gelapt. Met als resultaat een bijna onoverkomelijke schuldenlast door roekeloos financieel beleid. Een stevige en robuuste schuldenlast zullen we zeggen, in de trant van de retorische terminologie van ons politiek bestuur. Maar ook de toezichthoudende rol van de provincie blijkt niet meer dan een wassen neus te zijn. Overigens schreef Klaartje Peters (gepromoveerd bestuurskundige) een aardig kritisch boek over het provinciaal bestuur met als titel: Het opgeblazen bestuur. De titel zegt al voldoende.

4e. Bijlagen 7 en 8 geven een overzichtelijk en deskundig beeld over de voor- en nadelen van wel of niet herindelen. Ik wil wel opmerken dat in Grave als kleine gemeente vraagtekens te zetten zijn bij het beeld dat het openbaar bestuur dichter bij de mensen zou staan. Dat is wel zo maar empathie van de afgelopen colleges (en coalitie) sinds 2014 is duidelijk minder voor inwoners die niet van de correcte partijen zijn. Er zou zomaar eens sprake kunnen zijn van bestuurlijk cliëntisme.
Bijlage 9 heb ik bijgevoegd omdat het frappant is dat de provincie al in augustus 2012 concludeerde dat Grave op weg was naar een dreigende toekenning van een artikel 12 status vanwege haar financiële positie (blz. 15 en 16). Het is dan ook vreemd dat de provincie in het kader van de structurele overschrijdingen van de kasgeldlimiet nooit enige actie heeft ondernomen. De vraag aan de wethouder van financiën: is de Graafse financiële situatie nu beter of slechter dan in 2012.

5e. N.a.v. de tenenkrommende raadsvergadering van 10 november jl. (waarin de begroting werd behandeld) bleek weer eens dat Grave, met een gekunstelde raadsmeerderheid van 53,3% (door de gedoogsteun van Keerpunt 2010) een democratie-variant aanhangt die geen boodschap heeft aan de belangen van een grote raadsminderheid van 47,7% , laat staan aan die van kritische burgers. Dat is strijdig met de parlementaire democratie die bescherming van de minderheid door de meerderheid zou moeten waarborgen. Bijlagen 10 en 11 zijn artikelen van de Nederlandse School voor Openbaar bestuur die in het kader van het democratisch functioneren van de Graafse raad zeer de moeite waard zijn om gelezen te worden. Eigenlijk zou het voor raads- en collegeleden verplicht moeten worden om ieder jaar onder leiding van de Raadsgriffier dit rapport ter discussie te stellen.
Ik citeer uit het rapport een prachtige zin (Blz. 14): “(….) waarbij het de democratische voorkeur verdient dat de steun breder is dan de helft plus één. Het gaat immers ook over de vraag of de oppositie het idee heeft met het college zaken te kunnen doen (….) “.

Gezien de aankomende kersttijd, prima lectuur.

6e. Misschien is men het vergeten, maar ik kan me nog herinneren dat op het einde van de raadsperiode 2014-2018 de empathische gevoelstemperatuur tussen de raadsleden van coalitie en oppositie in de raadsvergaderingen diep onder het vriespunt lag. Dat straalde communicatief gezien, op een negatieve manier af op de toehorende burger. Daarmee de geloofwaardigheid en de integriteit van onze lokale democratie aantastend. De onderlinge vijandigheid werd dermate gênant dat in december 2017, in de aanloop van de gemeenteraadsverkiezingen van 2018 in het blad 'Binnenlands Bestuur' een parodies verslag stond over de manier van vergaderen van de Graafse raad. In bijlage 12 het parodiërende artikel. Zo te zien en te horen is er voor enkele raadsleden nog weinig verandert.

m.v.g. Wil Baaijens
www.gravepolitiek.nl